

Je mnoho hriechov a nerestí, ktoré nepovažujeme za obzvlášť zlé, či veľmi nebezpečné. A predsa nás môžu postupne nahlodávať a nakoniec tak spútať, že už nenájdeme cestu von z ich smrtiaceho náručia. Sú to také duchovné vírusy alebo baktérie, ktorým sa dobrovoľne otvárame každý deň, ničím sa nechrániac pred ich vstupom do našej duše. Sú príliš malé a nenápadné, aby sme si ich všimli a označili ich nálepkou: „Nebezpečné! Pozor!“ Postupne nás však začnú nahlodávať a ak nepodstúpime rýchlu protiakciu, aby sme ich zničili alebo vyhodili z duše von, môžu vyvolať úplné odstavenie celého organizmu – duhovnú chorobu, z ktorej sa nemusíme tak rýchlo a ľahko dostať.

Voľným okom skoro neviditeľné neresti a hriechy, ktorým sa otvárame dennodenne. A vôbec to nemusia byť do očí bijúce neresti. Celkom spokojne to môže byť aj nezdravá „láska“ matky k dieťaťu, či také obyčajné pomáhajúce ľuďom s rôznymi skrytými úmyslami, ktoré nakoniec môžu túto pomoc premeniť na vydieranie iných. Niekedy by sa nám rozum zastavil nad všelijakými spôsobmi, ako diabol vie nezdravé cnosti v nás premeniť na obrovské a ničiace neresti. Preto druhou pravdou, ktorú musíme prijať, ak chceme nastúpiť cestu skutočného pokánia a tak spasiť svoju dušu, je:

2. Všetkému v nás musíme dovoliť zomrieť spolu s Kristom, aby to Ježiš mohol vo svojej smrti premeniť a priviesť ku vzkrieseniu.

Nie každý človek to dokáže prijať. Hlavne sa budú zdráhať tí, ktorí si „krvopotne“ vybudovali systém svojich čností a dobrých vlastností, ktorý mimochodom ľudí okolo doslova fascinoval nešetiac na ich adresu chválami a zvelebovaním. Človek si na takéto „výhody“ môže zvyknúť

Pokánie - 2 - Nechať všetko zomrieť v Kristovi

Napísal Balek Robert
Utorok, 30 Marec 2010 14:43

natoľko, že odmietne prijať od Ježiša ponuku zničiť všetky tieto „domnelé čnosti“ a priviesť ich ku vzkrieseniu, aby prinášali skutočné ovocie hodné večného života. Ide hlavne o pyšných ľudí, ktorí si pri pohľade na svoje čnosti začínajú namýšľať, akí sú oni dobrí a všetci okolo akí sú len nedokonalí a neohrabaní. Pritom najnebezpečnejšie sú práve tie naoko krásne a dobré úmysly, s ktorými svoje „čnosti“ pestujú.

Veľmi krásne o tomto hovorí C.S.Lewis, ktorý vo svojej knihe „Veľký rozvod“ spomína niekoľko takýchto ľudí, ktorí prišli z pekla do prednebia a namiesto toho, aby odišli so svojimi milovanými do neba, boli schopní svojou „dobrotou“ stiahnuť svojich „milovaných“ so sebou späť do zatratenia. Išlo napríklad o jednu ženu, ktorá čakala na stretnutie so svojim milovaným synom, no namiesto neho prišiel k nej jej brat. Ten ju postupne presviedčal o tom, že na svete existuje aj niekto iný okrem jej syna: „To, čo potrebuješ na začiatok, je aspoň maličký zárodok túžby po Bohu, ktorý ťa veľmi miluje a čaká na tvoju lásku.“ Žena však odpovedá: „Boh? Miluje? Keď ma tak miluje, prečo mi vzal Michaela? Urobila som všetko na svete pre to, aby bol Michael šťastný, vzdala som sa celého svojho života, chápeš?“ No jej brat odpovedal: „Tvoja pudová láska k Michaelovi bol divoký, neovádaný cit. Spýtaj sa na to svojho manžela, svojej dcéry, či svojej matky, na ktorých si ani jeden raz nepomyslela. Jediným liekom pre teba bolo odobrať ti predmet tvojej pokrivenej lásky. Tak bola aspoň malá nádej, že sa táto tvoja chorá láska uzdraví.“ No žena podráždene zasyčala: „Ako môžeš takto rozprávať o materskej láske? Ved' je to ten najvyšší a najsvätejší cit!“ „Žiadne prirodzené city nie sú sväté alebo nesyväté samy v sebe.“ – odpovedal jej brat a pokračoval: „Všetky sa stanú svätými iba ak ich drží v rukách Božia ruka. Všetky sa ale pokazia, ak sa z nich urobia modly.“ „To je lož!“ – zasipela žena, „zlomyseľné kruté klamstvo! Nikto nemiloval môjho syna viac ako ja! Neverím v Boha, ktorý oddeľuje matku od jej syna, verím v Boha lásky! Nik nemá právo postaviť sa medzi mňa a môjho syna, ani Boh nie! Povedz mu to do očí. Chcem svojho chlapca späť! Je môj, môj na veky vekov!“ – zavrešťala doslova bratovi do tváre. „Nik nie je tvoj...“ – pokračoval pokojne brat, „ani tvoj syn. Stvoril ho Boh, nie ty. Ved' vyrástol v tvojom tele dokonca bez tvojej vôle. Zabudla si, ako si vtedy vôbec nechcela to dieťa? Ty si ho odmietala, bol nechceným dieťaťom.“ „To nie je pravda!“ – vyskočila so zúrivosťou žena na svojho brata, „Nenávidím tvojho Boha, pohrdam ním. Verím v Boha lásky!“ „V Boha lásky?“ – zadivil sa brat a pokračoval s údivom: „Ved' práve v tejto chvíli nemiluješ ani mňa, ani svoju matku. Ty nevidíš, ako sa tvoja láska stala postupne nenávisťou voči všetkým a zároveň úbohovou závislosťou na svojom synovi, ktorého nemiluješ kvôli nemu samému, ale iba kvôli sebe...“ Ešte dlho sa rozprávali títo dvaja. Ako to skončilo, sa však nedozvieme. Je to žiaľ prípad mnohých ľudí spomedzi nás. Odmietajú pokánie, zmenu svojho postoja, pretože sú sväto sväte presvedčení, že ich postoj je správny, dokonca posvätný. A tak na svoj egoizmus dávajú všetky možné nálepky vznešených citov, ale nálepkou sa ešte žiaden zhníly produkt vnútri pekného obalu nepremenil na zdravé výživné jedlo. Nálepka zostane nálepkou a zhnité zhnitým.

Ďalšou zaujímavou „drobnosťou“, ktorú mnohí ospravedlňujú a prehliadajú, je zmyselnosť.

Pokánie - 2 - Nechať všetko zomrieť v Kristovi

Napísal Balek Robert
Utorok, 30 Marec 2010 14:43

Zmyselní ľudia začínajú tým, že dajú prednosť okamžitému pôžitku pred skutočnou radosťou z večnosti, hoci táto je neporovnateľne bohatšia a silnejšia. Ich hriech by sa dal nazvať „spokojnosť s málom“. Postupne však príjemné pôžitky zmiznú, sú stále chudobnejšie a chudobnejšie. Chtivosť však naopak silnie a zväčšuje sa, takže človek, aj keď vie, že radosť a šťastie takým spôsobom nezíska, dáva prednosť pohrávaniu sa s neukojenou žiadostivosťou a za nič na svete sa o ňu nechce dať pripraviť. Bojuje na život a na smrť, len aby si ju mohol ponechať. Takto však postupne zomiera a sám svoju dušu uzavrie pred nebom a šťastím naveky. O takýchto ľuďoch hovorí ďalší príbeh z knihy „Veľký rozvod“ od C.S.Lewisa so šťastnejším koncom ako ten predošlý. Po príchode priehľadných ľudí z predpekla v autobuse do prednebia, ktorí vyzerali ako duchovia, vyšiel z autobusu nejaký duch a niesol niečo na ramene. Ako všetci duchovia, aj tento bol nehmotný, na rozdiel od iných bol tmavý a akoby mastný. Na ramene mu sedela malá červená jašterička, ktorá šklbala chvostom ako bičom a niečo mu stále šepkala do ucha. Priblížil sa k nemu jeden z anjelov a dal mu ponuku: „Chcel by si, aby som to umlčal?“ „Samozrejme.“ – odpovedal duch. „Potom to musím teda zabiť.“ – zareagoval anjel. „Ja som nehovoril nič o zabití!“ – zdráhal sa duch. „Ale to je jediná možnosť. Dovolíš mi to zabiť?“ – presviedčal ho anjel. Postupne sa dohadovali až nakoniec ledva ledva povedal duch: „Tak dobre, zabi to! Ale rýchlo!“ Jašterica sa zvíjala v rukách anjela, hrýzla, šklbala, ale nakoniec jej anjel zlomil väzy a ona padla na zem. Tam sa začala zrazu zväčšovať a všelijako meniť, až z nej nakoniec vyrástol nádherný mocný biely kôň. Aj duch postupne začal meniť svoje telo – začal zhmotnievať, až nakoniec stál pri koni krásny žiariaci človek. Vyskočil naň a uháňal smerom k horám – k nebu.

Ďalej pokračoval anjel: „Nič z nás, dokonca ani to najlepšie a najušľachtilejšie, nemôže ísť v momente smrti ďalej také, aké to je. Ale ani to najnižšie v nás neostane nazmar, ak sa to podrobí smrti. Zasiate je prirodzené telo, vyrastie duchovné. Telo a krv nemôžu prísť do neba, pretože sú príliš slabé. Čo je jašterička v porovnaní s krásnym koňom? Chlípnosť je úbohá, slabá ničota v porovnaní s bohatstvom a energiou túžby, ktorá z nej povstane, keď je chlípnosť zabitá. Keď je teda vzkriesené telo takej žiadosti tak skvelý kôň, vieš si vôbec predstaviť, aké by bolo vzkriesené telo skutočnej materinskej lásky alebo priateľstva? Ak však takáto náklonnosť akou je materinská láska alebo priateľstvo odmietne obrátenie, ten pokrivený vzťah, ktorý z nej vznikne, bude horší než vzťah, ktorý vznikne z neobrátenej nižšej vášne. Silnejší anjel, keď padne, je aj divokejší diabol. Démonov totiž neurobiš zo smiešnych bláh a myší – démoni pochádzajú z padlých archanjelov.

Láska, ako jej rozumejú smrteľní ľudia, nestačí. Každá prirodzená láska musí vstať z mŕtvych a bude žiť naveky – a predsa žiadna láska nepovstane, ak nebude dovtedy pochovaná.

Je iba jedno dobro a ním je Boh. Všetko ostatné je dobré iba vtedy, ak pozerá k Nemu, a zlé, ak sa to od Neho odvracia. A čím je to mocnejšie a vyššie v prirodzenom poriadku, tým to bude diabolskejšie, ak sa to postaví proti Nemu.“

Pokánie - 2 - Nechať všetko zomrieť v Kristovi

Napísal Balek Robert

Utorok, 30 Marec 2010 14:43

Nuž, keď dorazíme do neba nepripravení, bude príliš veľkým šokom pre nás, odovzdať Ježišovi v momente všetky naše neresti, či „dobré“ cnosti, ktoré nebudú premenené. Nepodarí sa nám to, ak sa o to nebudeme pokúšať už tu na zemi, ak sa nevzdáme svojej pýchy, ktorá nám zabráni pomenovať city a hnutia v nás pravdivo takými, akými naozaj sú. Len pokora nám dovolí dennodenne postupne krok za krokom odhaľovať najprv menšie nenápadné kúsky nerestí či pokrivených šľachetných citov v nás a neskôr väčšie a väčšie kúsky a jednu za druhou ich postupne odovzdávať Jemu, nech v ňom odumrú, nech nám dá silu zrieť sa ich úplne, aby v nás mohli odumrieť a potom čakať na vzkriesenie... Práve tento pokorný proces v nás sa nazýva pokánie...